

Bilag 3.

ARBEJDSMINISTERIET

Den 4. februar 1964.

Kommentar til Assurandør-Societetets henvendelse af 27. januar 1964 til folketingsudvalget vedrørende forslaget til lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension.

1. Societetets opfattelse, hvorefter udtrykket „pensionsordning“ i forslaget § 4, stk. 2, b), omfatter enhver ordning, hvad enten den hviler på et kapital- eller et renteforsikringsprincip, er rigtig.

2. Societetet hævder dels, at personer under 35 år, der er med fra starten, dels at hovedparten af dem, der kommer med efter 1. marts 1965, og hvis gennemsnitsalder snarere er 20 end 30 år, vil tabe på ordningen (i forhold til, hvad der kunne opnås i de eksisterende selskaber).

Disse konstateringer er rigtige. At forholdet er således, skyldes udformningen af ordningens finansieringssystem med de betydelige begunstigelser for ældre lønmodtagere som udtryk for en social solidaritet mellem medlemmerne.

3. Med sigte på forslaget bestemmelse i § 4, stk. 2, b), finder societetet det ikke rimeligt, at fremtidig etablerede pensionsordninger ikke vil kunne få dispensation, og henstiller, at bestemmelsen herom udgår.

Hovedbegrundelsen for ikke at medtage fremtidige ordninger er, at der ved disses tilrettelæggelse vil foreligge mulighed for fra starten at tilpasse sig tillægspensionsordningen. Hertil kan føjes erfaringerne fra Norge, hvor arbejdsmarkedets parter i dag er enige om at beklage, at dispensationsadgangen ikke blev indskrænket til allerede bestående ordninger, idet mange — især af økonomiske grunde — har fortrudt oprettelsen af de nye ordninger, ligesom de har voldt meget administrativt besvær.

4. Societetet oplyser, at ulykkesforsikrings-selskaberne, der efter lovens § 25, stk. 2, er

pålagt oplysningspligt, af forskellige årsager vil være en dårlig oplysningskilde, og at selskaberne, såfremt bestemmelsen oprettholdes, forudsætter, at der skaffes dækning for de særlige udgifter, lovbestemmelsen måtte påføre dem.

Ulykkesforsikringsselskaberne er formentlig her inde på tanken om at få honoreret ekstraarbejdet, således som det er tilfældet med hensyn til selskabernes arbejde ved opkrævning af arbejdsgiverbidrag til invalideforsikringen og arbejdsløshedsforsikringen, hvor honoraret er henholdsvis 2 pct. og 4 pct. af de opkrævede beløb.

Der vil antagelig kun blive brug for at benytte selskaberne i ringe udstrækning, og de oplysninger, der vil kunne afkræves (om arbejdsgiverstatus) ligger i underkanten, af, hvad der inden for den sociale lovgivning kan afkræves af offentlige institutioner såvel som af de statsanerkendte sygekasser. Justitsministeriets lovkontor har givet udtryk for, at det vil være urigtigt i loven alene at sikre de statsanerkendte ulykkesforsikringsselskaber vederlag for det omhandlede arbejde.

5. Societetet finder det u hensigtsmæssigt, at lovforslaget § 29 indeholder bestemmelse om, at tillægspensionen ikke kan medføre fradrag i folkepensionen (burde stå i folkepensionsloven), samt at bestemmelsen stiller tillægspension bedre end private pensioner.

Foruden at henvise til svaret på udvalgets spørgsmål 25 skal bemærkes, at det er rigtigt, at bestemmelsen stiller tillægspension bedre end privat pension i relation til folkepensionen (grundbeløbet).